

[Ο Δυτικός δικανισμός, ακυρώνει τη θυσία του Χριστού](#) // [Η σημασία του Αντιλύτρου](#)

Ανάσταση του Χριστού, νέκρωση του Θανάτου

**Του Πρωτοπρεσβύτερου π. Γεωργίου
Μεταλληνού**

Κοσμήτορας Θεολογικής Σχολής Αθηνών

Το μεγαλύτερο γεγονός της Ιστορίας: Η Ανάσταση του Χριστού είναι το μεγαλύτερο γεγονός μέσα στην Ιστορία. Είναι αυτό που διαφοροποιεί τον Χριστιανισμό από οποιαδήποτε άλλη θρησκεία. Οι άλλες θρησκείες έχουν αρχηγούς θνητούς, ενώ κεφαλή της Εκκλησίας είναι ο Αναστημένος Χριστός. «Ανάσταση του Χριστού» σημαίνει θέωση και ανάσταση της ανθρωπίνης φύσεως και ελπίδα της θέωσης και ανάστασης της δικής μας υποστάσεως. Αφού βρέθηκε το φάρμακο, υπάρχει ελπίδα ζωής.

Δια της Αναστάσεως του Χριστού αποκτά άλλο νόημα και η ζωή και ο θάνατος. Ζωή σημαίνει κοινωνία με τον Θεό. Δεν είναι πλέον θάνατος το τέλος της παρούσας ζωής, αλλά η απομάκρυνση του ανθρώπου από τον Χριστό. Ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα δεν είναι θάνατος, αλλά προσωρινός ύπνος.

Η Ανάσταση του Χριστού δικαιώνει τη μοναδικότητα και αποκλειστικότητά Του ως Σωτήρα, ικανού να ζωοποιήσει αληθινά, να μεταγγίσει την καταλύτρια του θανάτου Ζωή Του στη φθαρτή ζωή μας. Ένας ο Χριστός, μία η Ανάσταση, μία και η δυνατότητα σωτηρίας-θέωσης. Γι' αυτό και προσανατολίζεται στον Χριστό η προσδοκία για την υπέρβαση των αδιεξόδων που συμμίγουν τη ζωή μας. Στον Χριστό των Αγίων, τον Χριστό της Ιστορίας.

Ο αλλοιωμένος «Χριστός» των αιρέσεων ή ο «σχετικοποιημένος» Χριστός του θρησκευτικού συγκρητισμού της νεοεποχικής πανθησκείας συνιστά απόρριψη του αληθινού Χριστού και της

προσφερόμενης από Αυτόν Σωτηρίας. Ο Χριστός των Αγίων μας είναι ο Χριστός και της Ιστορίας και αποκλείει κάθε σύγχυσή Του με οποιαδήποτε λυτρωτικά υποκατάστατα που επινοούνται για την παραπλάνηση των μαζών. Διότι μόνο έτσι μπορεί η πλάνη να συντηρεί την απάτη, διευκολύνοντας την κυριαρχία αντίχριστων δυνάμεων (μπορεί να έχουν εισχωρήσει ακόμα και στην Εκκλησία) που σκορπίζουν μεν τον θάνατο, αλλά εμφανίζονται ως «άγγελοι φωτός» και «διάκονοι δικαιοσύνης».

Μέσα από την εμπειρία των Αγίων μας συνειδητοποιούμε ότι δεν υπάρχουν τραγικότερες υπάρξεις από τους «μη έχοντας ελπίδα» - ελπίδα ανάστασης, βλέποντας τον βιολογικό θάνατο ως καταστροφή και τέλος. Σ' αυτή την τραγικότητα υποκύπτει δυστυχώς και η επιστήμη, αναζητώντας απεγνωσμένη μεθόδους για παράταση της ζωής και μεταδίδοντας την ψευδαίσθηση υπερνίκησης του φυσικού θανάτου. Εξίσου όμως τραγικοί είναι και όσοι - ακόμη και Χριστιανοί - παγιδεύονται στα στεγανά χιλιαστικών οραμάτων καθολικής ευημερίας και ενδοκοσμικής εσχατολογίας, χάνοντας το αληθινό νόημα της Ανάστασης και θυσιάζοντας το υπερκόσμιο στο ενδοκομικό και το αιώνιο στο πρόσκαιρο.

Η Ανάσταση του Χριστού ως ανάσταση και του ανθρώπου και σύνολης της κτίσης αποκτά νόημα μόνο στο πλαίσιο της Αγιοπατερικής σωτηριολογίας. Στη συσταύρωση δηλαδή και συνανάσταση με τον Χριστό. Έτσι βιώνει την Ανάσταση και ο Ελληνισμός στην ιστορική του πορεία. Πιστή στην Ανάσταση του Χριστού η Ορθοδοξία, έχει χαρακτηριστεί «Εκκλησία της Αναστάσεως», διότι οικοδομεί εκεί όλη την ιστορική της παρουσία, εμβολιάζοντας στη συνείδηση των Λαών της την αναστάσιμη ελπίδα, κάτι που φανερώνεται στην πολιτιστική της συνέχεια. Ανάμεσά τους και ο Ελληνικός Λαός έμαθε να διαλύει στο Φως της Ανάστασης τα σκοτάδια της δουλείας του, όπως στην Τουρκοκρατία, όταν στο «Χριστός Ανέστη» δεν απόστανε να προσθέτει: «και Ελλάς ανέστη!» Και αυτό για τετρακόσια χρόνια....

Σε αυτό το νοηματικό πλαίσιο κινείται η ελπιδοφόρα εκείνη πρόσκληση: «Δεύτε λάβετε Φως!». Είναι η πρόσκληση στο αναστάσιμο άκτιστο Φως, που το δέχονται όσοι έχουν καθαρίσει την καρδιά τους από τις κακίες και τα πάθη. Χωρίς την «κάθαρση» της καρδιάς, δηλαδή, τη μετάνοια, δεν μπορεί να κοινωνήσει κάποιος το Αναστάσιμο Φως. Μετάνοια είναι η υπέρβαση της αμαρτίας, της αιτίας κάθε θανάτου μας. Αυτό μας υπενθυμίζει διαρκώς ο περίεργος στα ώτα των αμύητων μοναστηριακός λόγος: «Ε, αν πεθάνεις πριν πεθάνεις, δεν θα

πεθάνεις όταν πεθάνεις»!

Χριστός Ανέστη !!

Δακτυλογράφηση: Κ. Ν.

Δημιουργία αρχείου: 18-5-2007.

Τελευταία ενημέρωση: 18-5-2007.

ΕΠΑΝΩ